

Török Nándor

A Lantoshoz

(J. 200)

Lantod, mit letettél, tán felveszi más,
 egy karakán törpe, vagy szelíd óriás,
 hisz ezerszer volt, és van rá jó alkalom,
 pátosszal pengetni borgőzös hajnalon,
 virtuális rabként, hurokban a neten,
 vagy virágzó mezőn csókokra éhesen.
 Valódi csókokra szerelem hevével,
 aminek tüzeben reményünk nem ég el,
 nem ég el, csak fénylik (bár múltunk mostoha),
 elveszett vágyaink lángoló ostora
 mutatja az utat, s a húrok hangja száll,
 hűen hallgatja, ki az út mentén kaszál,
 hallgatja, s dalolja, ki dadog, ki hadar,
 aki e hazában, és szívében magyar...

S ha pihen is lantod, bennünk ott él a dal,
 kétszáz esztendősen lelked még fiatal.

A rigó

A
 szív-
 szaggató,
 mély
 sóhajaidnak
 szabályos parabolaíve
 még
 súrolja a kémény csonka ormát,
 a nyárfák ágait is talán még eléri,
 de a fenyő
 csúcsán billegő feketerigó fényes farktolla
 meg se
 borzolódik.

Valóság és illúzió

Hiúság, vágd vissza szárnyad
és engedj meztláb járni
e kietlen furcsa földön,

e kietlen furcsa földön,

hogy a hús, hallgatag porban
újra gyúrjam a világot,
megtaláljam, mit nem lehet,

megtaláljam, mit nem lehet,

álomban fakadó könnyek
kőbe zárt sókristály nyomát,
valóságot, s illúziót,

valóságot, s illúziót,

az éjt feszítő fényeket,
s fénybe harapó árnyakat
szétválasztani nem lehet,

szétválasztani nem lehet.

A valóság rabja

A madarak röptében ott a szabadság íve.
Kár, hogy ez nem mértani fogalom,
így nincs rá képlet,
megszerkeszthetetlen,
ezért még sokáig vagdalkozhatsz
tehetetlenül
négyzethálód rácsai mögött.